

§ 2. 1. Egzekucji nie podlega ponadto nadwyżka inwentarza żywego ponad ilości wymienione w § 1 oraz w art. 829 pkt 3 Kodeksu postępowania cywilnego, jeżeli kierownik urzędu rejonowego właściwego ze względu na miejsce położenia gospodarstwa rolnego dłużnika, po zasięgnięciu opinii wójta (burmistrza lub prezydenta miasta), uzna ją za niezbędną do prowadzenia tego gospodarstwa. W takim przypadku egzekucji nie podlegają także zapasy paszy i ściółki niezbędne dla tego inwentarza do najbliższych zbiorów.

2. Komornik po dokonaniu zajęcia pouczy dłużnika o treści ust. 1 i wyznaczy 14-dniowy termin na złożenie zaświadczenia kierownika urzędu rejonowego o uznaniu nadwyżki inwentarza żywego za niezbędną do prowadzenia gospodarstwa rolnego. W razie bezskutecznego upływu tego terminu komornik podejmie dalsze czynności egzekucyjne.

§ 3. Zajęte zwierzęta gospodarskie, wpisane do księgi zwierząt zarodowych albo uznane za rozplodniki odpowiednie do dalszej hodowli, wyłącza się spod egzekucji, jeżeli nie mogły być sprzedane osobie, która wykaze, że posiada gospodarstwo rolne, w którym istnieją warunki do dalszej hodowli.

§ 4. 1. W sprawach o egzekucję alimentów lub renty mającej charakter alimentów, jak również w spra-

wach o egzekucję należności powstałych w związku z pracą zarobkową, wykonywaną w gospodarstwie rolnym dłużnika, nie stosuje się wyłączeń określonych w § 1 pkt 3, 10 i 16 oraz § 2, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do egzekucji świadczeń zaległych za okres dłuższy niż 6 miesięcy. Jeżeli jednak w toku egzekucji dochodzi do sprzedaży rzeczy ruchomej albo przejęcia jej na własność wierzyciela, a rzecz sprzedana lub przejęta przekracza wartość świadczeń za okres do 6 miesięcy, nadwyżkę zalicza się na poczet pozostałych świadczeń.

§ 5. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się w razie równoczesnego skierowania egzekucji do wszystkich nieruchomości wchodzących w skład gospodarstwa rolnego prowadzonego przez dłużnika.

§ 6. Traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 maja 1966 r. w sprawie określenia przedmiotów, należących do rolnika prowadzącego gospodarstwo, które nie podlegają egzekucji sądowej (Dz. U. Nr 21, poz. 138).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *L. Kubicki*

301

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 24 maja 1996 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów pracy i ubezpieczeń społecznych (wydziałów pracy i ubezpieczeń społecznych) w sądach wojewódzkich i sądów pracy (wydziałów pracy) w sądach rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości.

Na podstawie art. 17 § 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. — Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1994 r. Nr 7, poz. 25, Nr 77, poz. 355, Nr 91, poz. 421 i Nr 105, poz. 509 oraz z 1995 r. Nr 34, poz. 163 i Nr 81, poz. 406) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 sierpnia 1991 r. w sprawie utworzenia sądów pracy i ubezpieczeń społecznych (wydziałów pracy i ubezpieczeń społecznych) w sądach wojewódzkich i sądów pracy (wydziałów pracy) w sądach rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości (Dz. U. Nr 77, poz. 342 i Nr 119, poz. 523, z 1992 r. Nr 58, poz. 291 i Nr 73, poz. 365, z 1993 r. Nr 129, poz. 606 oraz z 1995 r. Nr 4, poz. 20 i Nr 74, poz. 373) w § 1 w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

1) pkt 13 otrzymuje brzmienie:

„13) w Sądzie Wojewódzkim w Lublinie — składający się z dwóch wydziałów:

a) Wydziału Pracy — do spraw z zakresu prawa pracy, obejmującego obszar właściwości Sądów Wojewódzkich w Lublinie i Zamościu,

b) Wydziału Ubezpieczeń Społecznych — do spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych, obejmującego obszar właściwości Sądów Wojewódzkich w Lublinie i Zamościu;”

2) po pkt 17 dodaje się nowy pkt 18 w brzmieniu:

„18) w Sądzie Wojewódzkim w Przemyślu — Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych — do spraw z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, obejmujący obszar właściwości tego Sądu;”

3) dotychczasowy pkt 18 oznacza się jako pkt 19 i nadaje mu brzmienie:

„19) w Sądzie Wojewódzkim w Rzeszowie — składający się z dwóch wydziałów:

a) Wydziału Pracy — do spraw z zakresu prawa pracy, obejmującego obszar właściwości tego Sądu,

b) Wydziału Ubezpieczeń Społecznych — do spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych, obejmującego obszar właściwości tego Sądu;”

- 4) po pkt 19 dodaje się nowy pkt 20 w brzmieniu:
 „20) w Sądzie Wojewódzkim w Siedlcach — Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych — do spraw z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, obejmujący obszar właściwości tego Sądu;”,
- 5) dotychczasowy pkt 19 oznacza się jako pkt 21,
- 6) po pkt 21 dodaje się nowy pkt 22 w brzmieniu:
 „22) w Sądzie Wojewódzkim w Tarnobrzegu — Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych —

do spraw z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, obejmujący obszar właściwości tego Sądu;”,

- 7) dotychczasowe pkt 20–22 oznacza się jako pkt 23–25.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1996 r.

Minister Sprawiedliwości: *L. Kubicki*

302

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 17 maja 1996 r.

w sprawie orzekania o czasowej niezdolności do pracy.

Na podstawie art. 50 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 143, z 1985 r. Nr 4, poz. 15, z 1986 r. Nr 42, poz. 202, z 1989 r. Nr 4, poz. 21 i Nr 35, poz. 192, z 1991 r. Nr 104, poz. 450, Nr 106, poz. 457 i Nr 110, poz. 474 oraz z 1995 r. Nr 16, poz. 77) zarządza się, co następuje:

§ 1. Orzeczenia lekarskie o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby, zwane dalej „orzeczeniami lekarskimi”, oraz orzeczenia o czasowej niezdolności do pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania przez pracownika opieki nad chorym członkiem rodziny mogą być wydawane przez:

- 1) lekarza lub lekarza dentystę:
  - a) zatrudnionego w zakładzie opieki zdrowotnej,
  - b) prywatnie praktykującego, z zastrzeżeniem § 2,
- 2) starszego felczera lub felczera zatrudnionego w publicznym zakładzie opieki zdrowotnej.

§ 2. 1. Orzeczenia, o których mowa w § 1, oraz orzeczenia stwierdzające przewidywaną datę porodu i datę odbytego porodu mogą wydawać prywatnie praktykujący lekarze i lekarze dentyści, jeśli:

- 1) odbyli przeszkolenia we właściwym terenie ze względu na miejsce wykonywania prywatnej praktyki oddziale Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie przepisów dotyczących orzekania o czasowej niezdolności do pracy oraz zasad wypłat zasiłków z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa oraz
- 2) złożą oświadczenie w oddziale Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, o którym mowa w pkt 1, że zobowiązują się do przestrzegania przepisów rozporządzenia, w szczególności w zakresie prowadzenia wymaganej dokumentacji wydawanych orzeczeń i jej udostępniania lekarzom kontroli nad orzecznictwem

lekarskim, o których mowa w § 17 ust. 1 pkt 2, oraz postępowania związanego z wyczerpaniem okresu zasiłkowego.

2. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, składane jest na formularzu według wzoru stanowiącego załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 3. 1. Orzeczenie lekarskie jest jednym z elementów postępowania diagnostyczno-leczniczego.

2. Przy wydawaniu orzeczenia lekarskiego należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności istotne dla oceny stanu zdrowia pracownika, ze szczególnym uwzględnieniem rodzaju i warunków pracy.

§ 4. Czasową niezdolność do pracy z powodu choroby stanowi:

- 1) okres ustalony w odpowiednim orzeczeniu lekarskim wydanym pracownikowi,
- 2) udokumentowany okres pobytu pracownika w szpitalu.

§ 5. 1. Orzeczenie lekarskie oraz orzeczenie o czasowej niezdolności do pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania przez pracownika opieki nad chorym członkiem rodziny jest wydawane na formularzu zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy, według wzoru stanowiącego załącznik nr 2 do rozporządzenia.

2. Zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy jest poufne.

3. Publiczny zakład opieki zdrowotnej wyznaczony przez wojewodę udostępnia formularze zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy publicznym zakładom opieki zdrowotnej — nieodpłatnie, a odpłatnie — niepublicznym zakładom opieki zdrowotnej oraz prywatnie praktykującym lekarzom i lekarzom denty stom.